

Volilni shodi.

Slovenci zanimajo se za volitve prav dobro, posebno tam, kder jim politični sovražniki še kljubujejo.

V nedeljo 29. p. m. bili so shodi v Globokem za Brežiški okraj in v Račah za Mariborski. Nasprotniki pa so v Slov. Bistrici vedrili.

Uže lani, ko je Slovensko društvo v Sevnici zborovalo in povabljeni g. Snidersiž iz Brežic ni prišel, sklenoli so domoljubi, tega političnega desertera čisto odpraviti. Snidersiž pa je vendar zanašajoč se na svoje prijatelje v Podčetrtku in Kozjem začel zopet za poslanca ponujati se. Mislili smo objaviti, kako je rogovilil, pa sedaj tega ni treba. Volilni shod v Podsedri mu je zaval smrtno rano in v Globokem so ga bržčas pokopali za vselej. Slov. Narodu se poroča, da je tam pod milim nebom številno zbrani narod z veseljem poslušal izvrstni govor g. Jermama in tega navdušeno proglasil za svojega kandidata. G. Snidersiž je baje vse pustil in odšel v Bled. Z Bogom in torej nič več o njem!

V Račah je tudi veliko ljudstva pred lepo okinčano hišo g. župana Požegarja čakalo kandidata slovenskega g. dr. Radaja ter z muziko in živijo-klicanjem pozdravilo njega in številno spremstvo iz Maribora. Njegovo poročilo za stran deželnega zbora v Gradci so pazno poslušali, mu po nasvetu g. Kopšēja izrekli najprisrčnejšo zahvalo in ga prosili, naj zopet prevzame poslanstvo. Zatem je razložil g. dr. Gregorec uzroke zakaj kmetijski stan propada in pokazal pot rešiti ga, namreč izvoliti slovenske, narodne poslance, ki utegnejo sedaj z nemškimi konservativci večino dobiti, ter kmetom in Slovincem pomagati. Naposled je še pobijal navadne ugovore nemškutarske. Obadva govornika sta priporočala še kandidaturu g. barona Goedelna, ker je ta potrebna in tako najleži zmagamo.

Ljudstvo je pritrdilo in z burnim živijo-klicanjem pritrdilo. Baron Goedel in dr. Radaj sta torej naša kandidata in kakor poročila iz vseh krajev kažejo, bodeta tudi izvoljena. Hvala pa vrlim Račanom, ki so za ta shod vse potrebno lepo pripravili. Možje bili so navzoči iz cele okolice, mnogo jih je bilo tudi iz Slov. bistrškega in Ptujkega okraja.

Isti den zbobnali so tudi Slov. bistrški liberalci svoje ljudi. Bobnali so po vseh svojih listih in v Mariboru, Ptuj, Celji plakate na stene mazali, v Slatini celo drevesa z njimi ovijali; na železniško postajo k poštenu vlaknu poslali 22 vozov, a prišlo je le 20 dedov. Mesto je bilo kinčano bolj kakor za cesarja, vendar je došlo le še 51 gostov, samih tajč-fortkritlerjev. Kmete je zastopal „šotar“ Kos iz Razvanja pa „voter Wretzl“, ovit v škasto „frank-

furterco“. Nekaj časa so psovali na Slovence potem pa rajši jedli in pili, da so ga nekateri precej pod kapo dobili, le „voter Wretzl“ je klaverno se držal in precej pobit v Hočah železnico zapustil, bržčas mislil na sitne pravde pa na konec „Seidlnove garde“. Slovenci smo jo pri volitvi za Gradec uže dvakrat vrgli, sedaj jo pa hočemo za vselej podreti. Živeli Slovenci!

Gospodarske stvari.

Kako nekateri o železnicah sodijo.

(Izv. dopis iz ?? nečempovedati)

Bilo je lepega spomladanskega dne, ko sem potoval iz Slatine po sedaj večkrat imenovani dolinici sladkogorskeje proti Ponikvi. Bila je nedelja, in ko se bližam cerkviči ležeči na zelenem gričku, minule so ravno večernice. Ganljivo je bilo videti, ko se je ljudstvo na vse pote razlivalo hiteč vsak na svoj dom! Komaj se nagledam tega prizora, ko dospem vrh holmea, kjer naletim na veselo družbo poštenjakov, sedečo pod košato lipo pri glažku dobrega sladkogorčana. Nisem se pustil dvakrat siliti se k njim vsesti, ker mikala me ni le hladna senca, ampak še bolj prijazna družba veljavnih znancev. —

Ko mi nalijejo kupico vinca, ne morem si kaj, da ne napijem na srečno prihodnost. Trajalo pa ni dolgo, da smo prišli na prav imenitne reči, ktere zamorejo koristiti ali škodovati tamošnjim prebivalcem, namreč na novo železnico, ktero nameravajo zidati čez Sladkogoro na Slatino.

Ker ljudje pravijo: „Grivenga po smrti je prepozna“, namenil sem se iz tega obzira ta naš razgovor o novi železnici razglasiti.

„Železnica je res dobra reč, pa ne za vsak kraj“, pravi prijatelj, ki je pri meni sedel, „in mi se nje prav nič ne veselimo, kaj ne vem, kaj bi nam hasniti mogla“.

„Pomislite vendar možje“, pravi drugi, kje naša dolina ta leži, po kateri bo železnica peljala? Kako daleč smo od une železnice? Ali bode menda pri nas postaja? Kolikor sem videl, stoji postaja blizu Podplata. Premislite kje je Podplat! Koliko dalje pa imamo do Ponikve? Če se pa vsedem na Ponikvi na vlak, odrinem na naravnost v Celje ali v Gradec; pridem pa iz Podplata z vlakom na Ponikvo, imam 3—4 ure čakati. To bode pa že neumno, odreže se drugi, jaz že vem, da ne bodem nikšiel na Podplat! Sicer pa se bosta vozila komaj dva vlaka na dan, in Bog ve če pripravno za nas?“

„Sosedje! ne ženite se preveč za to stvar, ker mislim, da še ni dognana, kje se bode prav za prav železnica zidala. Jaz sem slišal, da se